

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

ANTONIO TIZZANO

fremsat den 13. januar 2005¹

I — Indledning

1. I den foreliggende sag har Kongeriget Spanien (herefter ligeledes »sagsøgeren«) nedlagt påstand om, at Domstolen i henhold til artikel 230 EF annullerer punkt 6 i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (herefter »forordning nr. 2371/2002« eller »den anfægtede forordning«)².

2. Denne bestemmelse tilsidesætter efter denne regerings opfattelse og af årsager, der vil blive fremstillet nedenfor, princippet om forbud mod forskelsbehandling samt akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (herefter »akten vedrørende Kongeriget Spaniens tiltrædelse« eller blot »tiltrædelsesakten«)³.

II — Retsforskrifter

3. Med henblik på at beskytte fiskeressourcerne i Fællesskabet mod overdreven udnyttelse har Fællesskabet vedtaget visse foranstaltninger, der regulerer fiskerfartøjers adgang til EF-farvandene.

4. For at afklare den sammenhæng, som den anfægtede forordning i den foreliggende sag er en del af, skal opmærksomheden henledes på Rådets forordning (EØF) nr. 2141/70 af 20. oktober 1970 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren⁴, hvorved princippet om fri adgang til farvande, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion, er indført (artikel 2).

5. Det skal herefter bemærkes, at medlemsstaterne som undtagelse til dette princip i henhold til artikel 100, stk. 1, i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — EFT L 358, s. 59.

3 — EFT 1985 L 302, s. 23.

4 — EFT 1970 III, s. 629.

Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (herefter »tiltrædelsesakten af 1972«)⁵ indtil den 31. december 1982 kunne begrænse udøvelsen af fiskeri i de farvande, som hørte under deres højhedsområde eller deres jurisdiktion, og som lå inden for en grænse på seks sømil beregnet fra kysten, til at finde sted fra fartøjer, der traditionelt har fisket i disse farvande. I henhold til samme akts artikel 103 tilkom det Rådet at vedtage eventuelt nødvendige regler for at forlænge gyldigheden af den pågældende undtagelse ud over ovennævnte dato.

6. Rådet vedtog faktisk forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (herefter »forordning nr. 170/83«)⁶ og forlængede med dennes artikel 6, stk. 1, de ovennævnte grænser for adgang til medlemsstaternes kystfarvande til den 31. december 1992 og udvidede dem til 12 sømil fra kysten.

7. Det blev i samme artikels stk. 2 bestemt, at »fiskeriet under den i stk. 1 omhandlede ordning [finder] sted som fastsat i ordningerne i bilag I til denne forordning, hvor det for hver enkelt medlemsstat er fastlagt, i hvilke geografiske områder af de andre medlemsstats kystfarvande dette fiskeri kan udøves, samt [...] hvilke arter der er omfattet heraf«.

8. Det omtalte bilag blev ændret ved artikel 26 i vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse med henblik på — for så vidt det er relevant i den foreliggende sag — at fastsætte en ordning for spanske fartøjers adgang til de franske kystfarvande og franske fiskerfartøjers adgang til spanske kystfarvande, hvilket tidligere havde været reguleret ved fiskeriaftalen af 1980 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og den spanske regering (herefter »fiskeriaftalen EØF/Spanien af 1980«)⁷.

9. Ændringerne til det pågældende bilag bestod særligt i tilføjelsen af en ny tabel vedrørende »Spaniens kystfarvande« og i ajourføringen af tabellen vedrørende »Frankrigs og de franske oversøiske departementers kystfarvande«.

10. Det fremgår af disse tabeller, at spanske fartøjers adgang til de franske farvande ved Atlanterhavskysten mellem 6 og 12 sømil fra den spansk-franske grænse (indtil 46°08' nord) udelukkende er tilladt i nærmere fastsatte perioder af året og kun for sardin- og ansjofiskeri.

5 — EFT Særudgave, 27.3.1972, s. 14.

6 — EFT L 24, s. 1.

7 — Denne aftale blev på vegne af Fællesskabet godkendt ved Rådets forordning (EØF) nr. 3062/80 af 25.11.1980 om indgåelse af fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og den spanske regering (EFT L 322, s. 3).

11. De franske fartøjer kan derimod fiske alle fiskearter i de spanske farvande på Atlanterhavskysten mellem 6 og 12 sømil fra den fransk-spanske grænse, indtil fyrtårnet på Cap Mayor (3° 47' vest).

12. Denne ordning blev bekræftet med vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (herefter »forordning nr. 3760/92«)⁸, hvis bilag I gentager tabellerne fra bilag I til forordning nr. 170/83, som ændret ved akten vedrørende villkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse.

13. Forordning nr. 3760/92 blev ophævet med vedtagelsen af forordning nr. 2371/2002, der er genstand for dette søgsmål.

14. Sidstnævnte forordnings formål er at sikre, »at de levende akvatiske ressourcer udnyttes på en økonomisk, miljømæssigt og socialt bæredygtig måde« (artikel 2).

15. I den forbindelse anføres det i betragtning 14 til forordningen:

»De eksisterende regler, der begrænser adgangen til fiskeressourcer inden for medlemsstaternes 12-sømilezone, har fungeret tilfredsstillende og er kommet bevarelsen til gode ved at begrænse fiskeriindsatsen i de mest følsomme dele af EF-farvandene og ved at bevare de traditionelle fiskeriaktiviteter, som den sociale og økonomiske udvikling i visse kystsamfund er stærkt afhængig af. De bør derfor fortsat anvendes indtil den 31. december 2012.«

16. Med henblik herpå bestemmes det — efter at den generelle regel om lige adgang for EF-fiskerifartøjer til alle EF-farvande og -ressourcer er blevet fastsat i stk. 1 — i forordningen artikel 17, stk. 2:

»I farvandene under deres højhedsområde eller jurisdiktion indtil 12 sømil fra basislinjerne har medlemsstaterne ret til fra den 1. januar 2003 til den 31. december 2012 at begrænse fiskeriet således, at det er beholdt fartøjer, der traditionelt fisker i sådanne farvande fra havne på den tilstødende kyst, jf. dog [...] ordningerne i bilag I, der for hver medlemsstat afgrænser de geografiske områder i andre medlemsstaters kystfarvande, hvor der må fiskes, og hvilke arter der må fanges.«

17. I det nævnte bilags punkt 6 og 7 gentages de ovenfor beskrevne tabeller »Frankrigs og de franske oversøiske departe-

⁸ — EFT L 389, s. 1.

menters kystfarvande» og »Spaniens kystfarvande«, der var indeholdt i bilag I til forordning nr. 170/83, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse (jf. punkt 9 ff. ovenfor).

18. Når dette er sagt, skal jeg bemærke, at den nævnte artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002, hvorved reglen om fri adgang til alle EF-farvande uden for 12-sømilezonen blev fastsat, erstattede den regel, der fulgte af tiltrædelsesakten, om de spanske fiskerfartøjers adgang til de franske farvande, og særligt tiltrædelsesaktens artikel 160. Ved denne bestemmelse var der fastsat lignende begrænsninger for området mellem 6 og 12 sømil, som dem, der var fastsat i bilag I til forordning nr. 2371/2002 (og i forgængerne herfor).

19. Endeligt skal det fremhæves, at den ordning, der var fastsat ved den nævnte artikel 160, skulle udløbe senest den 31. december 2002 i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 166 med henblik på gennemførelsen af den ordning, der er fastsat i tiltrædelsesaktens artikel 156-164⁹.

9 — Det bestemmes i artikel 166, at »[d]en ordning, der er fastlagt i artikel 156-164, herunder de tilpasninger, som Rådet vil kunne vedtage i medfør af artikel 162, finder fortsat anvendelse indtil udløbsdatoen for den periode, der er omhandlet i artikel 8, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 170/83«. Ved sidstnævnte bestemmelse foreskrives det, at »Kommissionen [i løbet af det tiende år efter den 31. december 1992] forelægger [...] Rådet en rapport om de økonomiske og sociale forhold i kystområderne, på grundlag af hvilken Rådet efter proceduren i traktatens artikel 43 fastsætter de bestemmelser, der efter udløbet af den i dette stykke omhandlede periode på ti år vil kunne afløse den i artikel 6 og 7 nævnte ordning«. Det følger, som angivet i teksten, heraf, at fristen i tiltrædelsesaktens artikel 166 udløb den 31.12.2002.

III — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

20. Under forhandlingerne vedrørende forordning nr. 2371/2002 anmodede Kongeriget Spanien om, at man fjernede de restriktioner, som i henhold til den dagældende fællesskabslovgivning gjaldt for spanske fiskerfartøjer i området mellem 6 og 12 sømil fra Frankrigs Atlanterhavskyst, for at afbalancere betingelserne for adgang til dette farvand med de betingelser, der gælder for franske fiskerfartøjer i spanske farvande.

21. Rådet besluttede dog ikke at ændre adgangsordningen for de spanske fiskerfartøjer, idet man i den anfægtede forordnings bilag I, punkt 6 og 7, gentog de samme tabeller, som var indeholdt i bilag I til forordning nr. 170/83 (ændret ved akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse) og i bilag I til forordning nr. 3760/92.

22. Som følge af denne afvisning anlagde Spanien ved stævning indleveret den 28. februar 2003 til Domstolen sag med påstand om annullation af punkt 6 i bilag I til forordning nr. 2371/2002 og om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23. Rådet har nedlagt påstand om frifindelse og om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24. Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident den 30. juni og den 8. september 2003 har Kommissionen og Den Franske Republik (herefter »Frankrig«) fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande i henhold til procesreglementets artikel 93, stk. 1.

25. Sagsøgeren, Rådet, Kommissionen og Den Franske Republik har indgivet skriftlige bemærkninger under sagen.

26. Under retsmødet den 11. november 2004 har sagsøgeren, Rådet og Kommissionen afgivet indlæg.

IV — Retlig bedømmelse

A — Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

27. Med det første anbringende har Spanien gjort gældende, at den anfægtede forordning til skade for Spanien udgør en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, der er grundfæstet i generelle vendinger i artikel 12 EF og, konkret for så vidt angår den fælles landbrugspolitik, i artikel 34, stk. 2, EF.

28. Spanien har særligt gjort gældende, at franske fartøjers fiskeri i spanske farvande inden for området 12 sømil fra kysten ikke er underlagt begrænsninger, der svarer til dem, der er fastsat for spanske fartøjer i de tilsvarende franske farvande. De begrænsninger, der gælder for de spanske fiskefartøjer, kan derudover ikke genfindes i nogen ordning for en medlemsstats fiskerfartøjers adgang til fiskeressourcer i farvande inden for 12 sømil fra en anden medlemsstat. Spanien har derfor gjort gældende, at den er den eneste medlemsstat, hvis fartøjer har begrænset adgang til ovennævnte ressourcer i nabomedlemsstaten.

29. Spanien har tilføjet, at der ikke kan påberåbes nogen objektiv begrundelse for opretholdelsen af en sådan diskriminerende behandling, eftersom Spanien ved udløbet af den overgangsperiode, der i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 166 var fastsat til senest den 31. december 2002, skulle befinde sig i samme situation som de andre medlemsstater. Spaniens fartøjer skulle derfor have ubegrænset adgang til de franske farvande, der er beliggende inden for eller mere end 12 sømil fra kysten.

30. Rådet er af den modsatte opfattelse, ligesom Frankrig og Kommissionen, hvorefter den hævdede tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling er støttet på urigtige forudsætninger. Ifølge Rådet er det nemlig ikke rigtigt, at sag-

søgerens fartøjers adgang kun er begrænset efter art og periode af året, ligesom det ikke er rigtigt, at der ikke er nogen objektiv begrundelse for en sådan behandling.

33. Når det således er fastslået, at Spaniens situation ikke udgør et enkeltstående tilfælde, skal det stadig efterprøves, om den beskrevne situation ikke alligevel udgør en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

31. Idet jeg når til vurderingen af de to fremførte hypoteser, skal jeg ligesom Rådet navnlig bemærke, at gennemgangen af bilag I til forordning nr. 2371/2002 let gør det muligt at konstatere, at reglerne om udnyttelse af farvandene inden for 12-sømilezonen ikke støttes på princippet om gensidighed. Franske fiskerfartøjer har f.eks. adgang til fiskeressourcerne inden for 12-sømilezonen i de irske farvande, også selv om denne stats fartøjer ikke er tilsvarende begunstiget i de franske farvande. De belgiske fartøjer kan ligeledes udnytte Det Forenede Kongeriges, Irlands og Danmarks kystfarvande, mens dette ikke er tilladt disse staters fartøjer for så vidt angår Belgien.

34. Med henblik herpå skal det navnlig anføres, at formålet med den anfægtede forordning, som tidligere anført, er at sikre, »at de levende akvatiske ressourcer udnyttes på en økonomisk, miljømæssigt og socialt bæredygtig måde« (artikel 2).

35. Det er for at sikre dette formål, at der — som Rådet og Kommissionen har understreget — i den anfægtede forordning foretages en sontring — som jeg imidlertid finder, at sagsøgeren har set bort fra — mellem den ordning, der finder anvendelse indtil 12 sømil fra kysten, og den, der finder anvendelse herudover.

32. I henhold til dette bilag er der også for andre medlemsstater end Spanien begrænsninger for fiskeri, alt efter art (dette er tilfældet for franske, irske, tyske, nederlandske, og belgiske fartøjer inden for Det Forenede Kongeriges 12-sømilezone og for tyske, nederlandske og belgiske fartøjer inden for Danmarks 12-sømilezone) og efter periode af året (det gælder for belgiske fartøjer inden for Danmarks 12-sømilezone og for tyske fartøjer inden for Frankrigs 12-sømilezone).

36. Mens forordningens artikel 17, stk. 1, i sidstnævnte tilfælde nemlig foreskriver den generelle anvendelse af princippet om fri adgang til fiskeressourcerne, forlænges i den samme bestemmelses stk. 2 gyldigheden af ordningen om begrænset adgang, der er indeholdt i de forudgående forordninger,

hvorved området har været reguleret¹⁰. Det følger heraf, at adgangen fortsat kun er tilladt de fartøjer, der traditionelt har fisket i de pågældende områder, efter de sædvanlige betingelser, der er foreskrevet i den forbindelse.

37. Formålet med disse begrænsninger er, som det fremgår af betragtning 14 til forordningen, at varetage »de mest følsomme dele af EF-farvandene«, idet man alligevel på samme tid tager hensyn til nødvendigheden af at »bevare de traditionelle fiskeriaktiviteter, som den sociale og økonomiske udvikling i visse kystsamfund er stærkt afhængig af«.

38. På den ene side har man således pålagt reglen, som tilsigter at beskytte fiskeressourcerne i denne zone ved at begrænse udnyttelsen heraf mest muligt. På den anden side har man forsøgt at fremme dette formål under varetagelse af interesserne for de fiskere, som traditionelt har fisket i de pågældende farvande, og som ville blive forhindret i denne virksomhed, hvoraf de får deres indtægter, hvis de pålægges ikke tidligere fastsatte begrænsninger.

39. Det er i øvrigt vigtigt at bemærke, at man ved forsøget på at finde en balance mellem kravene til beskyttelse af fiskeressourcerne i den særligt sårbare 12-sømilezone og de lige

så vigtige krav til varetagelse af interesserne for de fiskere, som traditionelt har fisket i disse farvande, ikke har tillagt overvejelser støttet på gensidighed eller naboskabsforhold mellem medlemsstater nogen rolle.

40. Når det således er fastslået, at opbygningen af den adgangsordning, som er indført ved den anfægtede forordning, er baseret på den »traditionelle karakter« af andre medlemsstaters fiskerfartøjers virksomhed inden for en medlemsstats 12-sømilezone, skal det herefter efterprøves, om der i denne sammenhæng foreligger en forskelsbehandling til skade for de spanske fiskerfartøjer.

41. I denne forbindelse skal det bemærkes, at princippet om forbud mod forskelsbehandling ifølge fast retspraksis forudsætter, at sammenlignelige situationer ikke behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet¹¹.

42. Når dette er fastslået, finder jeg navnlig, at Kongeriget Spanien, eftersom de spanske

10 — Det drejer sig, som det er detaljeret fremstillet under afsnittet vedrørende retsforskrifter, om forordning nr. 170/83 (som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse) og om forordning nr. 3760/92.

11 — Jf. blandt mange, dom af 23.2.1983, sag 8/82, Wagner, Sml. s. 371, præmis 18, af 13.11.1984, sag 283/83, Racke, Sml. s. 3791, præmis 7, af 29.4.1999, sag C-311/97, Royal Bank of Scotland, Sml. I, s. 2651, præmis 26, og af 25.10.2001, sag C-120/99, Italien mod Rådet, Sml. I, s. 7997, præmis 80.

fartøjer har fri adgang til fiskeressourcerne ud over 12-sømilezonen, med sit anbringende, hvorefter det ville være forskelsbehandling at pålægge dem begrænsninger i den foranliggende zone, ser bort fra den omstændighed, at de to zoner er underlagt forskellige regler, således at selve grundlaget for anvendelsen af princippet om forbud mod forskelsbehandling ikke foreligger.

43. Derudover udgør den omstændighed, at de spanske fiskerfartøjer ved den anfægtede forordning inden for 12-sømilezonen er underlagt mindre fordelagtige betingelser for udnyttelsen af de franske farvande end det, der er bestemt for de franske fiskerfartøjers udnyttelse af den tilsvarende spanske zone, efter min mening heller ikke forskelsbehandling.

44. Udnyttelsen af de franske farvande inden for 12-sømilezonen er nemlig forbudt fiskerfartøjer fra alle medlemsstater, undtaget dem (heriblandt de spanske fiskerfartøjer), der traditionelt har fisket dér. Disse bevarer muligheden for at have adgang til ressourcerne i denne zone under overholdelse af de traditionelt foreskrevne betingelser. Det samme gælder for udnyttelsen af de spanske farvande inden for 12-sømilezonen, hvor fiskerfartøjer fra alle medlemsstaterne er nægtet adgang, ligeledes med undtagelse af dem, der fortsat er tilgodeset af de traditionelt foreskrevne betingelser (og som i dette tilfælde udelukkende er de franske fiskerfartøjer).

45. I begge tilfælde består hovedreglen således i at beskytte fiskeressourcerne i de farvande, som er særligt sårbare, og som er beliggende inden for 12-sømilezonen, idet man som udgangspunkt nægter fiskerfartøjer fra andre medlemsstater adgang. Denne regel er underlagt undtagelser, der udspringer af den objektive nødvendighed af ikke at fratage andre medlemsstaters fiskere muligheden for at udøve en virksomhed, hvorfra de traditionelt har skaffet deres indkomst.

46. Eftersom den udnyttelsesordning, der er foreskrevet ved forordning nr. 2371/2002, således konkretiserer sig i en hovedregel, der ikke er diskriminerende, og undtagelser, der er objektivt begrundet, finder jeg, at den ikke påvirkes af Spaniens kritik.

47. Man kan heller ikke indvende, at forordning nr. 2371/2002 ved at begrænse sig til at gengive den situation, der var gældende på tidspunktet for Spaniens tiltrædelse af Fællesskabet, ikke har taget hensyn til nødvendigheden af at beskytte den situation, som de spanske fiskere havde opnået før tiltrædelsen.

48. Jeg finder det navnlig som følge af de mange år, der er forløbet fra Kongeriget Spaniens indtræden i Fællesskabet, vanskeligt at gøre gældende, at spanske fiskere stadig kan gøre krav på situationer, som var opnået før tiltrædelsen (og som, som det fremgår ovenfor, ikke blev bekræftet i til-

trædelsesakten), og som er værdige til varetagelse og derfor kan føre til et afkald på beskyttelsen af fiskeressourcerne i de franske farvande inden for 12-sømilezonen.

49. Men derudover skal jeg fremhæve, at den ordning, der forelå før tiltrædelsen — i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende — på ingen måde gav de spanske fiskerfartøjer fri adgang til denne zone.

50. Det er nemlig rigtigt, som det følger af dommen i sagen Arbelaiz-Emazabel¹², at den spanske regering under forhandlingerne om fiskeriaftalen EØF/Spanien fra 1980 oprindeligt krævede opretholdelse af de spanske fiskerfartøjers rettigheder i området mellem 6 og 12 sømil i de franske Atlanterhavsfarvande i henhold til tidligere internationale aftaler, og særligt London-konventionen af 1964¹³ og fiskeriaftalen mellem Frankrig og Spanien af 1967¹⁴. Det er ligeledes rigtigt, at denne regering under forhandlingerne senere opgav sine krav, idet den erklærede, at »bestemmelserne i aftalen [af 1980] træder i stedet for de tidligere fiskeriaftaler, som er indgået mellem EF-medlemsstaterne og Spanien«¹⁵. Blandt

disse aftaler er uden tvivl ovennævnte London-konvention og fiskeriaftalen mellem Frankrig og Spanien.

51. Under hensyn til ovenstående konkluderer jeg, at forordning nr. 2371/2002, og særligt punkt 6 i dens bilag I, ikke tilsidesætter princippet om forbud mod forskelsbehandling. Jeg foreslår derfor Domstolen at frifinde Rådet for det første anbringende.

B — Anbringendet om tilsidesættelse af akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber

52. Med det andet anbringende har Kongeriget Spanien gjort gældende, at punkt 6 i bilag I til forordning nr. 2371/2002 udgør en tilsidesættelse af tiltrædelsesakten.

53. Kongeriget Spanien har nemlig gjort gældende, at der i tiltrædelsesaktens artikel 160 er fastsat begrænsninger for spanske fiskerfartøjers adgang til fiskeressourcerne i farvandene ved de franske Atlanterhavskyster — både for så vidt angår zonen inden for 12 sømil fra kysten og for så vidt angår zonen beliggende uden for denne grænse. Eftersom bestemmelserne, heriblandt tiltrædelsesaktens artikel 156-164, i henhold til dennes artikel 166 udelukkende kunne finde anvendelse i en overgangsperiode, der skulle udløbe den 31. december 2002 (jf. punkt 19

12 — Dom af 8.12.1981, sag 181/80, Arbelaiz-Emazabel, Sml. s. 2961.

13 — London-konventionen om fiskeri af 9.3.1964 (Recueil des Traités des Nations Unies 581, nr. 8432, jf. bekendtgørelse af 27.1.1965), tiltrådt af Frankrig og Spanien i 1965.

14 — Generel fiskeriaftale, indgået mellem Frankrig og Spanien ved notendveksling af 20.3.1967 (*Journal Officiel de la République Française* af 4.8.1967, s. 7807).

15 — Præmis 18.

ovenfor), kunne fællesskabslovgiver efter dette tidspunkt herefter ikke længere lovligt opretholde begrænsninger for de spanske fiskerfartøjers virksomhed i farvandene ved de franske Atlanterhavskyster, heller ikke inden for 12-sømilezonen.

54. Ifølge den sagsøgende regering indebærer den anfægtede forordning — idet den fortsat underlægger de spanske fartøjer de samme adgangsbetingelser til den ovennævnte zone som dem, der er foreskrevet ved de forudgående forordninger¹⁶, og som var blevet vedtaget i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 160 — en urimelig forlængelse af overgangsordningen ud over den periode, der er foreskrevet i tiltrædelsesakten.

55. Rådet har, støttet af Frankrig og Kommissionen, over for disse kritikpunkter svaret med argumenter, jeg finder at kunne tiltræde.

56. Det forekommer mig først og fremmest, at den anfægtede forordning ikke kan tilsidesætte tiltrædelsesaktens artikel 166, eftersom denne bestemmelse på ingen måde har til formål at begrænse fællesskabslovgivers virksomhed efter udløbet af overgangsperioden, men blot foreskriver, at visse nærmere afgrænsede bestemmelser i tiltrædelsesakten, heriblandt dens artikel 160, efter denne dato ikke længere er gældende.

57. Men herudover finder jeg det vigtigt at understrege, at i modsætning til, hvad den sagsøgende regering har gjort gældende, er den ordning, som fællesskabsreglerne — for nærværende med den anfægtede forordning og tidligere ved dennes forgængere¹⁷ — underlægger adgangen til farvandene ved de franske Atlanterhavskyster inden for 12-sømilezonen, på ingen måde omfattet af anvendelsesområdet for tiltrædelsesaktens artikel 156-164 og har således ingen forbindelse til en eventuel fortsat gyldighed heraf.

58. Som Rådet og navnlig Kommissionen med rette har understreget under retsmødet, er det nemlig ganske rigtigt, at tiltrædelsesaktens artikel 160 ikke klart udelukker farvandene ved de franske Atlanterhavskyster inden for 12-sømilezonen fra sit anvendelsesområde. Det står dog fast, at denne artikel ikke er relevant i denne sag, fordi adgangen til disse farvande reelt er omfattet af en særlig ordning, der er indført ved de ændringer, som der ved selve tiltrædelsesakten er foretaget af forordning nr. 170/83. Særligt tiltrædelsesaktens artikel 26 har som tidligere anført (jf. punkt 8 ff.) medført tilføjelsen af en tabel vedrørende »Spaniens kystfarvande« til denne forordnings bilag I og en ajourføring af tabellen vedrørende »Frankrigs og de franske oversøiske departementers kystfarvande«. Disse tabeller er senest blevet gentaget i den anfægtede forordnings bilag I.

16 — Jeg henviser, som det fremgår under afsnittet vedrørende retsfor skrifter, til forordning nr. 170/83 (som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse) og forordning nr. 3760/92.

17 — Jf. fodnote 16.

59. Eftersom artikel 26 er indeholdt i tiltrædelsesaktens tredje del om »Tilpasning af institutionernes retsakter« og ikke i fjerde del om »Overgangsforanstaltninger«, har denne artikel ingen forbindelse med overgangsperioden i tiltrædelsesaktens artikel 166. Derudover er den omstændighed, at kun adgangsbegrænsningerne uden for 12-sømilezonen — og ikke også inden for denne — har karakter af overgangsbestemmelser, den logiske følge af, at princippet om fri adgang for alle EF-fiskerfartøjer, som det er blevet belyst under gennemgangen af det første anbringende, udelukkende for førstnævnte zone er generelt gældende. Det er derfor klart, at en undtagelsesordning til denne hovedregel kun kan være pålagt de spanske fiskerfartøjer for en overgangsperiode i forbindelse med tiltrædelsen af Fællesskabet.

60. Eftersom selve hovedreglen imidlertid ikke er gyldig inden for 12-sømilezonen, finder jeg, at den sagsøgende regerings argument om, at udløbet af overgangsperioden automatisk også medførte, at de begrænsninger, som er fastsat for de spanske fartøjers adgang til farvandene ved de franske Atlanterhavskyster inden for denne grænse, udgjorde en tilsidesættelse, ikke er velbegrundet.

61. Disse begrænsninger er nemlig blevet indført i forordning nr. 170/83 ved tiltrædelsesakten (og herefter bekræftet ved de efterfølgende forordninger) med henblik på at underlægge de spanske fartøjers adgang til de franske farvande inden for 12-sømilezonen en ordning, som svarer til de regler, der finder generel anvendelse på adgangen til en medlemsstats kystfarvande for en anden medlemsstats fiskerfartøjer. Denne regel

konkretiserer sig, som det er nævnt flere gange tidligere, i et forbud mod udnyttelse af fiskeressourcerne i denne zone med behold af de angivne undtagelser til fordel for de medlemsstater, hvis fiskerfartøjer traditionelt har fisket i andre medlemsstaters kystfarvande.

62. Eftersom Kongeriget Spanien som følge af indførelsen og opretholdelsen af begrænsningerne for landets fiskerfartøjers virksomhed i franske farvande inden for 12-sømilezonen er blevet underlagt den samme regel, som fortsat er gældende mellem de andre medlemsstater, er der intet grundlag for at påberåbe sig, at udløbet af overgangsperioden i forbindelse med tiltrædelsen automatisk medfører, at disse begrænsninger er ulovlige.

63. Til at bekræfte, at den spanske regerings argumenter er ubegrundede, findes ligeledes den omstændighed, at reglerne om udnyttelsen af de franske farvande inden for 12-sømilezonen, selv om de er indført i forordning nr. 170/83 gennem tiltrædelsesakten, udgør en integrerende del af denne forordning og således skal have den samme rækkevidde *ab origine* som de andre bestemmelser, der er indeholdt i denne forordning. Eftersom forordningen også i forholdet mellem de oprindelige medlemsstater foreskrev begrænsninger (dette er f.eks. tilfældet for de tyske fiskerfartøjer i de franske farvande), forekommer det mig klart, at udløbet af overgangsperioderne forbundet med tiltrædelserne ikke har betydning for de foranstaltninger, der er indeholdt i forordning nr. 170/83.

64. Den samme konklusion må så meget desto mere gælde for forordning nr. 2371/2002, som ikke har nogen forbindelse med akten vedrørende Kongeriget Spaniens tiltrædelse, og som udelukkende er vedtaget i henhold til artikel 37 EF.

65. Under disse omstændigheder foreslår jeg derfor Domstolen ligeledes at frifinde Rådet for det andet anbringende og dermed i det hele.

V — Sagens omkostninger

66. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, og under hensyntagen til det resultat, jeg er nået frem til for så vidt angår Rådets frifindelse, er det min opfattelse, at sagsøgeren skal tilpligtes at betale Rådets omkostninger. Den Franske Republik og Kommissionen skal derimod bære deres egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4.

VI — Forslag til afgørelse

67. På baggrund af ovenstående foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

3) Den Franske Republik og Kommissionen bærer deres egne omkostninger.«